

ANARŞİZM VE KÜRDİSTAN

ROJ AKADEMİ

Bölüm 1 : Anarşizm Felsefesi ve Anarşizm Sahnesi

Anarşizmin kendini tarih sahnesine atışının kesin bir dönemi veya ismi yok. Aslında içeriğini kavradığımızda görüyoruz ki zaten Anarşist yaklaşım, insanoğlunun en doğal mekanizmalarında yatan, yaratmaktan değil de ; yıkıp, doğala dönmekten geçen bir yol. Hem kişisel bir hareket olacak hemde bir halk hareketi olabilecek kadar esnekliğe sahip.

19.Yüzyıl'da kendini Proudhon, Bakunin ve Kropotkinin teorik çalışmaları üzerine net bir şekilliğe kavuşturdu ve rolünü üstlenmeye başladı. O döneme kadar dağınık ve savunulmasız kaldığı için hareketlenmesi söz konusu olmadı. Şekillenme zamanından günümüze kadar ise halk devrimlerinde kendine her zaman yer buldu ve halk kalelerini büyüüttü. Elbette en eski zamanlarda "Anarşist" diyebileceğimiz isyanlar, ayaklanmalar olmuştur lâkin teorik yetersizliklerinden ötürü dağılmaya maruz kalmışlardır.

Devletçi, hiyerarşik tüm otoriteleri reddeden bu felsefe de ; sömürünün kendini kurumsallaştırmasına karşı radikal bir savaş mevcuttur. Kurumlar kendini ne kadar meşrulaştırırsa, masum gösterse bile iç yapılarının ne kadar karanlık ve çürük olduğu gayet açıktır.

Rekabete dayalı olan sistemlere karşı toplumsal dayanışmayı, kolektifliği savunan Anarşizmin yegane isteği etik toplumun oluşturulmasıdır. Toplum kendini mücaldeleye verdikçe etikleşecek, otoriter kurumların hepsi gerek savaşır, gerek demokratik alanlarca yok edilecektir. Toplumun kandırılmaya eğilimli olması yok edilirse, kendine sınırsız bağlı olan kolektif toplumun yaratılışı kesin ve kaçınılmazdır.

Eşit yaşam, toplumsal adaletin kendini yaratabilmesinden geçmekte, eşit yaşamın herkese göre değil kişinin eşit oluşu durumuna bağlıdır. Kişiler arasında dengenin sağlanabilmesine eşit duruş şart ise, eşitliği yaratabilecek temel yegane durum toplumsal adalet mekanizmasıdır. Anarşizm bir sistem değil toplumun canlandırılma ve etiğe kavuşması için bir ilaç görev görmekte, doğanın panzehiri halindedir.

"Başkalarının özgürlüğü, benim özgürlüğümün koşuludur.

Bölüm 2 : Devletsiz Halkın Anarşizme Eğilimi

Anarşizmin toplumsal açıdan verdiği en büyük güçlerden birisi ise "İsyan" ruhunu tamamiyle içerisinde bulunduğu halka entegre edebilmesidir. Bu isyan ruhu, tamamiyle ezilen ve sömürülen halkı, sınıfı, toplumu ayağa kaldırabilecek bir mücadeleye katma görevini görür. Bu mücadeleler, tarih boyunca kendini ileriye vermiş ve ezilen diğer bölgelere kendini örnek olarak göstermiştir.

Ezilen alanın, haklarını temin edebilmesi için elinde bulunan tek şeyin direnmenin ve onu geliştirilebilir tutmanın bilincinde olması, onu yıkılmaz bir halde bulundurur.

Kürdistan'da yaşam, tarih boyunca sömürünün ağına düşmüş, içerisinde debelenip durmuştur. Son 50 yıllık Kürdistan Özgürlük Mücadelesinde öne atılan Marksist ideoloji de, Sosyalistlere gününün değerinde gerçek bir halk savaşı örneği verilmiştir. Konfederalist (günümüz) ideoloji de ise, Anarşistler ve Sosyalistler olmak üzerine bir çok sistem karşıtı sahaya gereken isyancı duruş örneği tekrar gösterilmiştir. Tabi ki bu gösterimlerin en büyük sağlayıcıları yetersiz kalmış veya zamanı tükenmiş fikirlerin geliştirilebilmesi olmuştur. Anarşizmin yetersiz kaldığı, Marksizmin cevap veremediği alanlar doldurulup ortaya tamamiyle birleştirici ve kolektif bir çalışma alanı çıkarılmıştır. Rojava devrimi sırasında ise devrime katılan Avrupalı, Türkiyeli ve Kürdistanlı Anarşistler biyografik kitaplarında ve röportajlarında teorinin pratikte kendi geliştirdiğini, değiştirdiğini yani devrim sahasında teorinin tamamiyle rehberlik yapmadığını aktarmıştır. Putçu kişilikler ise bu devrim ölçeklerini reddetmiş, halkın demokratik ve öz yönetim alanlarında kabul ettiği "liderler" ve doğal lider haline gelen Abdullah Öcalan'a karşı düşmanca yaklaşım izlemiştir. Halkın kararına bu denli saygısızca yaklaşmak ne kadar Anarşisttir ya da Sosyalisttir? Bunun en temel sebebi ise Kürt probleminden çıkarlarına bir sonuç alamamaları, enternasyonal direnişe girmeye utanacak lümpenler olmalıdır. Hegoman, rekabetçi, rant ustası olmayan, kavram dahilinde "lider,önder" olarak tanınan kişiler Anarşistlerde de Sosyalistlerde de gerçekleşmiştir. Biz bunları reddetmeyip, normal tutabilirken, neden bu putçu dogmatikler kendi gerçeklerini reddetmektedir? Durutti, Makhno, Malatesta, Marcos...

Kürdistan halkı devletler ve hegemonyaların içerisinde olduğu her anda eziyet ve zulüm gördüğü için, devletçi zihniyeti kendi bilincinden silmiş ve devlet tahakkümünü reddeden, kolektif tüm devrim bileşenlerine kapısını açmış, ortak mücadeleye zemin olmuştur.

21.Yüzyıl'da Dünya devrimleri içeriğinde, kendini daha önde gösterebilmesi için Kürdistan, Anarşistlere en büyük coğrafya olmuştur. Çünkü Ortadoğu tamamiyle bir bataklıkken, onu cennete çevirebilmenin mücadelesini yegane en kutsal görev haline getirmiştir. Halk cenneti istemekte, cennetin bileşenlerine kapı açmakta ve bunu savunan herkesi kucaklamaktadır.

Bölüm 3 : Anarşistlerin Kürt Direnişine Bakışı

Anarşizmin etiksel, felsefi ve pratiksel duruşu ile kendi içerisinde yarattığı eğilim, ezilen halklara ve sınıflara yöneliktir. Devrim ve gelişim sahasına sahip olması zorunludur çünkü eylemsellikle kendini örgütleyebilen, tarihe atımlaşabilen bir paradigmaya sahiptir. Bunu kendisi yaratması veyahut yaratılan mücadeleye katılması arasında bir fark yoktur çünkü devrim halkın, halk Anarşi'nin çocukları halindedir. Bu yüzden yabancı durmaz, yabancılaşmaz, kendini halk kararlarına göre şekillendirir. Teorik ilkelerine kesin ve keskin bağlı olmasının yanı sıra devrim sahasında olan halkın pratiğine göre teorinin hücre fikirleri değiştirilebilir, geliştirilebilir haldedir.

Kürdistan coğrafyası dışına ceza, ekonomi, kıyım sürgünleriyle çıkarılan Kürt halkı, diğer sürgün halkları gibi politik ve toplumsal bir diaspora haline getirilmeleri ve geliştirdikleri saha üzerinde mücadeleye geçmeleri, ortadoğuda büyük bir ses, gerçeklik ve meşru direnişi tüm Dünya'ya gösterdi. Bu hem ulus-faşist devlet kavgasına hem sınıf kavgasına sahiplik eden bir mücadeleydi ve son yüzyılın en kesintisiz esnek direniş biçimiydi. Sosyalistlerin, özellikle Türkiye solu hareketlerinin kendini bu devrim mücadelesine atması bir İspanya neferliğinin devamı haline gelmişti.

Devrim asla gerçekliğinden geri durmaz ve doğası gereği "analık" görevi görür. Anarşizm, ezilen halklarda ki otorite karşıtlığına kendini bağlar çünkü anarşizm bir örgütlenme olmasa dahi, meşru kavga da isimsiz kalsa dahi kendini gösterir. Doğal bir isyan ruhu olarak ele almak gereklidir dolayısıyla. Bundan dolayı her ezilenin en meşru silahı halindedir Anarşizm. Yunanistan da işgal evlerinden ya da Tuzluca'yı'daki direniş çadırlarından Rojavaya, Burmaya uzanmaktır.

Verilecek örnek, gösterilecek pratik çoktur. Önemli olan kişinin içinde ki gereksiz soğuk duvarları kırmasıdır. Kürdistanın diğer bileşenlere nasıl açık davrandığını daha önce de söylemiştik. Burda kalan tek sorumluluk devrimcilerindir. Anarşistlerin bir çoğu yarı yarıya ya faşist baskıdan ya da sol zihniyetten kendilerini Anarşizme taşımaktadır. Bu taşıma sırasında kesin bir dönüşüm yoğunlaşması gerçekleşmediği takdirde, geçmişten üstlerine kalan bazı tabular söz konusu olmaktadır. Türkiye ve Kürdistan içerisinde gösterilen politikalarda ve fikirsel ayrışmalardan kaynaklıdır ki sol hareketin de gerisinde kendini bırakmasıyla beraber kendini bir süre "getto" yakınlığıyla göstermiş, ardından temel bir yapılanmaya ip bağlayamadığı için yetersiz kalmıştır. Tarih boyunca da kendi içerisinde yeni ekoller yaratmasıyla beraber devrim sahasında gerilemeye gitmiş bir hale gelmiştir.

Gelinen noktada Kürdistana olan bakış açısı kendi içinde bir kavga haline gelmiş, savunan kişiler Anarko-Apocu olarak isimlendirilip varolmayan bir eleştiriye maruz bırakılmış, lümpenlerin kendini sözcü sanmasıyla beraber Türkiye ve Kürdistan'da Anarşizm yozlaşmaya maruz bırakılmıştır. Buna rağmen gerçek Anarşistler hâlâ Kürdistanın içinde ve dışında mücadele etmektedir. Kürdistan, özgür olan herkesin vatanı olacak kadar birleştiktir.

Bölüm 4 : Ortak Zemin : Yaşamı Kurmak

Halkların iç bozulmalarını, sömürölme veya sömüren tarafa doğru itilmelerinin ana durumu sınıfsal çelişkilerden yaratılmaktadır. Özgürlüğü kısıtlayan durum, Kapitalist Modernitenin sürekli bir şekilde dengesiz olsa dahi, insanların içinde kendine yer bulmasından kaynaklıdır. Halklar kolektifliğin gücünü fark etmediği sürece sürekli savaşa, kıyıma, özgürlüksüz yaşama muhtaç halde kalırlar. Bugünün iyisi yarın onlara facia olarak sunulması kaçınılmaz olmaktadır. Direniş biçimlerinde dahi kendine çalışır vaziyette "hücreler" yaratabilecek bir virüse evrildiği için, halkların kolektif bilince ve özgür kimliğe ulaşması şarttır. Dünya tarihi boyunca halkların, sınıfların ve devletlerin arasında oluşan çatışmaların içinde bulunan talepler, genellikle bir hücrenin çıkarı doğrultusunda öne atılmıştır. Halk savaşlarında dahi kendini burjuvaya entegre edebilmiş hücreler, su altından çıkarlarını geliştirmiş ve sonuca varmıştır. Bu iç karmaşanın ana sebebi "Put" bakış açısında sorunları çözüme götürmeye çalışmaktır. Bakış ve yol değişmediği sürece, direnişin kötüye çözülmesi kaçınılmazdır.

Kolektifliğin sonucu öz yönetime, yerel ağ yaratılmasına ve en son olarak yıkılamaz, keskin bir özgür yaşamın yaratılmasıdır. Direniş çizgilerinin farklılığı, ideolojik veya fikirsel olmasına rağmen tüm yolların yaratıcısının kolektif, halk mekanizması bilincinden geldiğini unutulmamalıdır. Tarih sahnesinde kendini başarıyla tamamlamış gerçek halk devrimlerinin ana başarı sebebi, farklılıkların topyekûn aynı cephede mücadele etmesinden gelmektedir. Tabi bu devrimin duvarlarını sağlam tutmakta bir felsefe gerektirir. Bu felsefenin, devrimin gelişimi ve ilerici duruş sağlaması için de öz yönetimler kurulmalı, yerel demokrasiler sağlanmalı ve bulunulan bölgeye göre halkın kendi yaşamına karşılık olarak kendi kararlarını almalıdır. Bu perspektiften ve Anarşizmin kolektif felsefesine baktığımızda ise ara'da sağlanılabilecek bir dengenin söz konusu olduğu, tarih sahnesinde ise örneklerinin olduğu görülmektedir.

Kürdistan mücadelesinde gösterilen ideolojik duruş ve kazanıma geçmiş bölgeler içerisinde de bu türde bir bağ olduğu, düşman oyunlarına karşı kolektif bilinç alındığı takdirde zarar görmediği ve ayakta kaldığı görülmektedir.

Anarşizmin yatay yapılanması ve sosyalizmin aşağıdan örgütlenme modeli yapısı arasında oluşan kavgaların kesin olarak sebebinin doğru pozisyonundan ilerlememek, doğru zemini yaratmamaktır. Anarşizmin

yarıdan, örnekle ; ateşi yakılmamış fırına ekmek atarak ilerlemeye çalışması kendi süreci de dahil olarak devrim sahasını da tıkamaktadır. Buna karşılık olarak radikal ilerici olmayan putçu "Sosyalist" anlayışta görevini tamamladıktan sonra dahi sahada bu şekilde kendini tutması bu bağlamda zarardan başka bir şey göstermemektedir.

Devrim çatısı, iç sütunlar güçlendikçe ayakta kalabilecektir. Bu iç sütunların güçlenebilmesi de arada ki düşmanca tavrıların yok edilip, halk karşısında, devrim sahasında teorilerin gelişimi ve pratiğin akışına izin vermekle gerçekleşebilir. Bu sayede ancak gerçekten özgürlüğün temelini sağlama alabilir, "savaşı" dünyayı yaratabiliriz.

"Bu çocuklar kim?"

"Komünistler ve Anarşistler. Bal'ı almak için çıktıkları yolda birbirlerinden ayrılmışlar, kurt kapmış."